

Det har socialministeren ikke forholdt sig til – lige præcis det her punkt. Så kan man diskutere, hvor mange der skal have ret til at klage. En forudsætning for, at der overhovedet bliver mulighed for at klage, er, at de mennesker, der har omgang med barnet, ved, at der sker noget frygteligt galt.

Der er et barn, som for ikke ret lang tid siden blev fjernet hen på aftenen, uden at der var nogen overhovedet, der kunne påvise, hvad det var, den anbringende kommune mente var problemet med barnets anbringelse. Der var ikke nogen klagemuligheder for plejefamilien, forældrene var ikke i en situation, hvor de overhovedet ønskede at rejse sagen. Der var bare en kommune, der kom op at skændes med plejefamilien.

Kl. 18.15

Der er ingen, der er kompetente til at forholde sig til det her problem, og det synes jeg er alvorligt.

Hans Andersen (V):

I fru Eva Kjer Hansens fravær skal jeg læse hendes ordførertale op:

For Venstre er det vigtigt at sikre børn og unge anbragt uden for hjemmet de bedst mulige forhold. Disse unge mennesker er ofte i en svær situation, og det gælder om at skabe stabile og trygge rammer om deres opvækst.

Jeg lægger stor vægt på, at den unge bevarer kontakten til sin familie, hvis det overhovedet kan lade sig gøre, og jeg er meget enig i holdningen, at hvis der er medlemmer af familien eller andre tæt på den unge og familien, der kan træde til som anbringelsessted, kan det være en god mulighed.

Så vidt jeg har forstået, kan dette allerede lade sig gøre i dag, og det sker ud fra en konkret vurdering i de enkelte sager. For selvfølgelig kan der også være situationer, hvor denne løsning ikke duer.

Jeg deler ikke SF's behov for at skælde ud på kommunerne generelt. Der har været eksempler på, at kommuner ikke har været enige i anbringelsessager, men det er ikke mit indtryk, at det kræver lovændringer. Kommunerne har i dag en forpligtelse til at sikre kontinuitet i anbringelsen og kan indbyrdes lave aftaler, så den unge kan forblive i anbringelse i en tidligere opholdskommune.

Endelig finder jeg heller ikke, at der er behov for at udvide klagemulighederne, og jeg støtter slet ikke ønsket om at udvide kredsen af klage-

berettigede til alle, der måtte have en relevant relation til den unge. Det vil give en risiko for, at den unge splittes mellem forskellige synspunkter og interesser.

Som nævnt er dette et område, som vi i Venstre følger nøje. Vi ser frem til, at vi snart får en opfølgning af det kvalitetsprojekt, der er sat i værk på anbringelsesområdet. Det er vigtigt, at vi får et bedre kendskab til indhold og kvalitet i anbringelserne.

Jeg hilser det også velkommen, at ministeren vil sætte gang i debatten om opholdsstederne, og håber, at kommuner og amter vil bidrage konstruktivt til at sikre, at vi har de rigtige anbringelsessteder, først og fremmest hvad angår indhold og kvalitet, og også antalsmæssigt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. René Skau Björnsson som ordfører.

René Skau Björnsson (S):

Den socialdemokratisk-radikale regering stod forrige år i spidsen for en omfattende ændring af lov om social service, som gav en klar styrkelse af den særlige støtte til truede børn og unge.

Det, vi lagde afgørende vægt på dengang, var, at alle foranstaltninger, der iværksættes over for børn, skal tage udgangspunkt i barnets tarv og altså ske til barnets bedste.

Noget af det, som vi i Socialdemokratiet vægtede højest, var, at de børn, som anbringes, skulle sikres en bedre sagsbehandling, og at indsatsen skulle gives på et tidligere tidspunkt, end det skete. Der var for mange dårlige eksempler på, at det ikke var tilfældet, og vi ønskede derfor at forbedre muligheden for et sammenhængende forløb i anbringelserne for at skabe større stabilitet og tryghed for barnet eller den unge. Dengang var vores fokus – ligesom i dette beslutningsforslag – også på barnets tarv.

I sager om anbringelse uden for hjemmet er det allervigtigste, at der er sammenhæng i anbringelsesforløbet. Flere undersøgelser viser, at nogle anbragte børn og unge i for høj grad udsættes for skift i anbringelsessted under opvæksten. Disse brud ved vi påvirker barnets eller den unges udvikling i stærkt negativ retning, og her er samarbejdet imellem de forskellige offentlige instanser og med familien helt afgørende.

Det er nødvendigt, at kommunerne arbejder tæt sammen, når en familie med et anbragt barn flytter kommune. Vi har allerede sørget for, at kommunerne har pligt til at underrette tilflytningskommunen om sagens indhold og forløb.